

Behandling af klager

Odense Herredskontor 8. juli 1862

[Oversigtsbilleder](#)

Fra Arrestanten M. A. Eckmanns herværende defensor er mig leveret hoslagte af Arrestanten selv forfattede Klage, som Arrestanten har ønsket tilstillet den hos ham ved Overretten beskikkede Defensor. Ihvorvel jeg tør antage, at Forhørsacten til fulde godtgjør de af Arrestanten fremførte Ankeposters Ugrundethed, har jeg dog, for om muligt strax at stille nærværende, ikke uden en vis Snildhed affattede Klage, i sit rette Lys, troet at burde ledsage den med følgende Oplysninger, som bedes fremsendte tilligemed Klagen.

De Punkter, Klagen vedrører, ere følgende

1. At han de første 13 Uger, han var arresteret, hver Dag maatte gaa med Støvler, og at han manglede Strømper.

Med hensyn hertil skal jeg tillade mig at oplyse, at han ingensinde for mig har beklaget sig over Mangel paa Fodtøi eller andre Klædningsstykker; havde han gjort det, vilde Mangelen strax være blevet afhjulpet. Jeg var den 27. Novbr. i Naarup, hvor Arrestantinden Maren Kirstine Pedersen da blev fremstillet til Forhør, og jeg lod hende dengang udtage fra deres Bolig til Smeden hvad Klædningsstykker o.s.v., han kunde ønske at faae hjemme fra.

2. At han ikke fik lov til at sørge for sin Bedrifts Fortsættelse og sit Tilgodehavende Indkrævning.

Dagen efter at han var bleven arresteret opfordrede jeg ham til at erklære hvorledes han ønskede sin Eiendom og sit Værksted bestyret under hans Arrestation. Han vilde da have, at alt skulde gaae, som det bedst kunde, og at Svenden skulde have Tilsyn med det. Naar Svenden eller Arrestantens Søn, der er 15 Aar gammel, have været her i Byen, har jeg i Reglen ikke nægtet dem at tale med ham og jeg har aldrig nægtet Arrestanten at skrive. At Svenden ikke idelig ville reise hertil fra det 3 Miil herfra liggende Naarup, var ikke saa besynderligt. At Arrestanten ingen Regninger af Betydenhed havde at indkræve, har senere viist sig, da hans Boe som fallit blev taget under Skiftebehandling.

3. At han ikke fik de Penge, der bleve indbetalte til mig, og at der blev gjort Execution i hans Huus.

Der er kun én Gang, kort efter at han blev arresteret, blevet indbetalt 20 Rdl. til mig, hvilke jeg lod vedkommende levere Sogneforstanderskabet til Bidrag til Børnenes Underholdning. At Arrestanten var i Gjæld til Kreditforeningen, var mig aldeles ubekjendt, indtil den Dag der blev requireret Execution.

4. At han under Forhørerne blev tiltalt med bespottelige Ord saasom: at han havde stjaalet, gjort falsk Ed osv.

Forhørene ville udvise, at det var hans Broder J. E. Ekman, der fremførte disse Beskyldninger imod ham. At han har aflagt falsk Eed er der for øvrigt neppe nogen Tvivl om.

5. Naar Dommeren ikke kunde udholde det og gik ind i et andet Værelse, var der Andre der have plaget ham.

Naar jeg under Forhørerne har forladt Retslokalet, har det kun været, naar jeg for et Øieblik har maattet fjerne mig i et naturligt Ærinde. Om Protokolføreren og Retsvidnerne under min Fraværelse har talt til Arrestanten og fornærmet ham, veed jeg ikke.

6. Arrestanten har aldrig under Forhørerne bedet om at maatte gaae til Sengs.

7. Arrestanten har fra den 1. Jan til den 3. Febr. siddet ene i en Arrest.

8. Hvad den Lænke angaar, som han gjør sig saamegen Umage med at fremhæve, da har jeg tidligere oplyst det fornødne desangaaende.

9. Under Forhørene er der Ingen, der har talt til Arrestanten, uden jeg og de deponenter, som ere blevne confronterede med ham.

10. En gang da han var i Forhør, uden at han forlangte den mindste Ting, blev der budet ham Draaber, efter hvis Nydelse han blev som rasende.

Da Arrestanten Joh. Ekmann i Forhøret den 3. Febr. efter en voldsom Sjælekamp, ifølge hans egne Ytringer, aabenbar fremkaldt ved Frygten for den Straf han for sin Deelagtighed i Mordet vilde paadrage sig selv, havde afgivet Tilstaaelse om, at han havde leveret M. Ekmann det Rottekrudd, hvormed Konen var myrdet, faldt han i Besvimelse, hvorfor jeg maatte lade hente Hofmansdraaber til ham. Den næste Aften, da jeg agtede at confrontere M. Ekmann med Maren Kirstine, frygtede jeg, at denne, naar hun hørte, at Smeden var gaaet til Bekjendelse, hvilket hun stedse havde paastaaet aldrig vilde skee, ogsaa skulde besvime, og jeg lod derfor de Hofmansdraaber, jeg Aftenen forud havde kjøbt, samt noget hvidt Sukker og en Karaffel Vand, hensætte i Forhørslokalet, for at have det paa rede Haand. Maren Kirstine blev imidlertid meget mindre overrasket, end jeg havde ventet. Hun nægtede vel strax Smedens Beskyldninger; men efter nogen Tids Skjænderi mellem dem, og efter at de gjensidig havde bebreidet hinanden deres Forbrydelser, gik hun til Bekjendelse. Da de efter Confrontationen dog begge vare blevne noget udmattede, tillod jeg dem, siden Hofmansdraaberne nu engang vare tilstede, at benytte dem, og de fik derpaa hver et Stykke Sukker med omtrent en Snees Draaber paa umiddelbart inden de førtes tilbage til Arresten.

Arrestanten Joh. Ekmann blev derpaa fremstillet, og jeg erindrer meget vel, at jeg, da jeg fandt, at disse Draaber nu vare overflødige, forærede ham hele Resten tilligemed Sukkeret. Det er den eneste Gang, jeg har ladet Arrestanten faae Draaber.

11. Arrestanten M. Ekmann bad ingenlunde om efter Nydelsen af Draaberne at blive ført tilbage til Arresten, men han blev sendt tilbage fordi jeg den Aften ikke agtede at afhøre ham længere.

12. Arrestanten bad mig ganske rigtig Dagen eller anden Dagen efter det sidstnævnte Forhør om at maatte tale med Maren Kirstine, men det skulde, efter hans Ytring til mig, være for at formane hende til

at tale Sandhed med Hensyn til hele Sagen. Forhøret vil vise, at de ogsaa senere ere blevne confronterede, navnlig var de hele Aftenen den 13. Februar sammen paa mit Contoir, hvor de i min Nærværelse kunde tale sammen saa meget de vilde.

13. Naar det er tilført Protokollen, at Arrestanten erklærede, at han angrede sin Forbrydelse, og at hans Tilstaaelse blev afgivet med Anger og Fortrydelse, saa er denne Protokoltilførsel, hvad Retsmøderne og Protokolføreren ville kunne bevidne, naturligviis stemmende med Sandheden.

14. Da Arrestanten den 7de Febr. havde været fremstillet i Naarup ved Registreringen af hans Bo, tilbød jeg ham, da jeg kl. 4 om Eftermiddagen reiste derfra, at han maatte under Bevogtning af de 3 Betjente, der vare med, blive tilbage 1 Time, for at tilbringe den Tid uforstyrret med sine Børn. Paa Tilbagereisen derfra var det, at han var inde i Verninge Kro og i Hoppehuset. Da han kom tilbage hertil, lod han sig bringe op til mig, for at takke mig, fordi jeg havde ladet ham være sammen med sine Børn og for at gjøre Undskyldning for, at han havde forsinket Tilbagereisen, ved, i Tillid til at jeg ikke vilde tage det ilde op, at have bedet Betjentene om at blive i Naarup noget over den bestemte Tid. Han tilføiede da, at dersom hans længere Udeblivelse havde gjort mig urolig, kunde han forsikre, at jeg ingen Grund havde havt dertil, for han skulde ingensinde forsøge enten paa at undløbe eller berøve sig selv Livet.

Det var saa langt fra, at det da paa ham kunde bemærkes, at han havde nydt noget som helst Spiritus, at jeg, da det havde været meget koldt den Dag, og jeg desaarsag antog han efter Reisen var forfrossen, paalagde Betjenten at sørge for, at han fik en Kop varm Thee eller et Glas varm Punsch, inden han indsattes i Arresten. Jeg maa saa tillade mig at bemærke, at Arrestanten altid har været yderst maadeholden med hensyn til Nydelsen af Spiritus.

15. Med Hensyn til hans gjentagne Ytringer om Forsøg paa Selvmord, skal jeg tillade mig at bemærke, at Arrestforvareren aldrig har mærket noget saadant, og at navnlig Arrestantens Skjorter aldrig have været revne itu.

16. Paa Grund af den rolige og angerfulde Stemning, hvori Arrestanten var, efter at han var gaaet til Bekjendelse, nægtede jeg ham ikke at afgjøre hvad Mellemværende han havde med forskellige Personer, og da Saddelmager Hansen fra Naarup var et af de faa Mennesker, som han har havt dog nogen Omgang med, tillod jeg ham at benytte en Stue hos Betjent Nielsen til at være sammen med ham i og opgjøre deres private Mellemværende.

17. Efter at han var gaaet til Bekjendelse, yttrede Arrestanten for mig, at han følte sig lettet i sit Sind, og at han nu syntes, at han kunde see ærlige Folk i Øinene, ligesom han ogsaa fandt, at alle Mennesker behandlede ham med Medlidenhed og Deeltagelse, men ikke desto mindre klagede han sig dog over, at han følte en Uro og Frygt i Sjælen, som han ikke kunde blive Herre over.

18. Arrestanten havde selv bedet mig om han ikke i Betjent Nielsens Stue maatte komme sammen med Broderen Johan, for under en Samtale der at søge at bevæge ogsaa denne til at afgive en fuldstændig Tilstaaelse. Da det kunde lade sig gjøre uden Skade for Sagen, tillod jeg det. Da Johan mærkede hvad

Formaal Samtalen havde, førte den ikke til noget Resultat. Da Arrestanten M. Ecmann næste Dag var i Forhør vidste jeg godt, at Betjenten havde fortalt ham om Broderens Undvigelse og jeg spurgte ham derfor ikke derom, men omtalte det som noget bekjendt.

19. Det vil af Forhørene sees, at Arrestanten den 9. Jan. var i Begreb med at gaae til Bekjendelse; havde jeg kunnet give ham blot Haab om at blive benaadet for Livsstraf, var han den Dag gaaet til Bekjendelse.

Under de 2 eller 3 Forhører, som derefter afholdtes, fældede han Taarer, idet han øiensynligt pintes af Samvittighedsnag og Dødsfrygt, ellers har han aldrig grædt. Før den Tid var han altid trodsig og taus; efter at han havde tilstaaet, var han rolig og fattet. Han har til enhver Tid været koldt beregnende saa at han endog da han gik til Bekjendelse, har vidst at fremstille sin Forbrydelse i det mildest mulige Lys.

20. Arrestanten har aldrig sagt noget, der kunde tjene til hans Undskyldning eller Retfærdiggjørelse, uden at det er blevet protokolleret. Jeg bruger høit og tydeligt at dictere til Protokollen og efter Tilførselen oplæser Protokolføreren det. Vigtigere Forklaringer og Tilstaaelser lader jeg oplæse Punktum for Punktum, idet jeg ved hvert Ophold adspørger Vedkommende om han har forstaaet det oplæste og om det Tilførte er rigtigt.

21. Efter at Arrestanten under den af ham den 9. Jan. forlangte Samtale med mig under fire Øine for mig omtrent havde tilstaaet Forbrydelsen, gjorde han sig syg og anstillede sig gal. Paa Grund heraf lod jeg i 3 á 4 Nætter en Mand vaage over ham i Arresten. Anden Forstyrrelse i sin Arrest har han aldrig havt. Siden den 9 Februar har han efter eget Ønske siddet i en Arrest sammen med en anden Arrestant.

Disse oplysninger antager jeg ville i Forening med Forhørsacten være tilstrækkelige til fuldstændig at belyse Klagens Værd og Betydning.

Odense Herredskontoir d. 16. Juni 1862

(Underskrift)